

195

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1972 r.

w sprawie dodatkowych urlopów dla pracowników zatrudnionych w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy urządzeniach wytwarzających mikrofałę.

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopach wypoczynkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 85) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom cywilnym jednostek (instytucji, zakładów) wojskowych i przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej oraz pracownikom instytucji, zakładów i przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrom Przemysłu Maszynowego, Komunikacji i Łączności, zatrudnionym w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy badaniach, pomiarach, legalizacji, uruchamianiu, obsłudze, konserwacji i remoncie urządzeń wytwarzających mikrofałę, przysługuje w każdym roku kalendarzowym płatny urlop dodatkowy w wymiarze 12 dni roboczych.

2. Płatny dodatkowy urlop w wymiarze, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również pracownikom jednostek podległych Ministrowi Żeglugi, zatrudnionym w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy badaniach, pomiarach, instalowaniu, naprawie i remontach urządzeń wytwarzających mikrofałę.

3. Urlopy, o których mowa w ust. 1, przysługują pracownikom zatrudnionym w warunkach szkodliwych dla zdrowia na stanowiskach określonych przez Ministrów Obrony Narodowej, Przemysłu Maszynowego, Komunikacji, Żeglugi i Łączności w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych,

a także w uzgodnieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 2. 1. Prawo do pierwszego urlopu dodatkowego pracownik nabywa po przepracowaniu jednego roku na stanowiskach określonych na podstawie § 1 ust. 3, a prawo do następnego i dalszych urlopów w każdym roku kalendarzowym.

2. W razie zbiegu prawa do urlopu, o którym mowa w § 1, z prawem do urlopu dodatkowego z innego tytułu pracownikowi przysługuje prawo wyboru urlopu.

§ 3. 1. Urlopu dodatkowego udziela się w zależności od wskazań lekarza łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie.

2. Urlop dodatkowy nie może być dzielony na części.

§ 4. Urlop dodatkowy powinien być wykorzystany w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik nabył do niego prawo.

§ 5. W sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu do urlopów dodatkowych mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące urlopów wypoczynkowych.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

196

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 6 lipca 1972 r.

w sprawie ustalania podstawy wymiaru i obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1972 r. o podwyższeniu zasiłków przysługujących z ubezpieczenia społecznego w razie choroby pracownika (Dz. U. Nr 27, poz. 191) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru i obliczania zasiłków przysługujących pracownikom w razie choroby, sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem oraz w razie położu — zwanych dalej „zasiłkami”.

§ 2. 1. Podstawę wymiaru zasiłków stanowi przeciętny zarobek miesięczny, obliczony od zarobków osiągniętych z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich trzech miesięcy kalendarzowych przed miesiącem, w którym powstało prawo do zasiłku.

2. Podstawę wymiaru zasiłku od zarobku z okresu zatrudnienia dłuższego niż trzy miesiące ustala się w wypadkach i na zasadach określonych w przepisach dotyczących obliczania wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

3. Jeżeli w okresie, z którego zarobki przyjmuje się za podstawę wymiaru zasiłku (ust. 1 i 2), nastąpiła zmiana zatrudnienia, podstawę wymiaru zasiłku ustala się od zarobków z ostatniego zatrudnienia.

§ 3. 1. Jeżeli przed powstaniem prawa do zasiłku pracownik nie przepracował okresów, o których mowa w § 2, podstawę wymiaru zasiłku ustala się od zarobków osiągniętych za pełne miesiące faktycznego zatrudnienia.

2. Jeżeli przed powstaniem prawa do zasiłku pracownik nie przepracował ani jednego pełnego miesiąca, podstawę

wymiaru zasiłku ustala się od zarobku miesięcznego, który pracownik osiągnąłby, gdyby pracował przez pełny miesiąc.

3. W razie gdy niezdolność do pracy powstała w pierwszych trzech dniach od podjęcia zatrudnienia, podstawę wymiaru zasiłku stanowi zarobek określony w umowie o pracę, a jeśli na podstawie umowy o pracę nie można tego ustalić, zarobek, jaki otrzymywali inni pracownicy zatrudnieni w tym samym lub podobnym charakterze i o podobnych kwalifikacjach.

§ 4. 1. Za zarobek pracownika uspołecznionego zakładu pracy uważa się — z zastrzeżeniem § 5 — zarobki w gotówce wypłacane z osobowego funduszu płac, z wyjątkiem:

- 1) dodatku za rozłąkę,
- 2) odpraw przewidzianych w obowiązujących przepisach z tytułu zwolnienia z pracy lub przeniesienia do innej pracy,
- 3) ekwiwalentu za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy,
- 4) dodatku godzinowego wypłacanego na kolei pracownikom drużyn lokomotywowych i konduktorskich,
- 5) premii, nagród, dodatków i dopłat do wynagrodzenia oraz ekwiwalentów pieniężnych za deputat i za inne świadczenia w naturze, zaliczone do osobowego funduszu płac, jeżeli według przepisów płacowych lub układu zbiorowego pracy albo stosowanego zwyczaju wypłaca się je w czasie niezdolności do pracy przez okres trwania stosunku pracy,
- 6) dodatku do wynagrodzenia przysługującego na podstawie § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352), który wypłaca się ze środków zakładu pracy przez cały okres pobierania zasiłków również i po rozwiązaniu stosunku pracy.

2. Za zarobek uważa się również wypłacane pracownikom spoza osobowego funduszu płac dodatkowe wynagrodzenia:

- 1) za zbórkę i dostawę makulatury oraz innych surowców wtórnych, a także za odsprzedaż dostawcom towarów opakowań nadających się do ponownego użytku,
- 2) za dodatkowo wykonywane czynności inkasa przez pracowników prezydiów rad narodowych,
- 3) za pełnienie funkcji powiatowego pełnomocnika Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk przez pracowników prezydiów rad narodowych,
- 4) pracowników zakładów społecznych służby zdrowia wypłacane ze środków Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
- 5) za prace w komisjach lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wypłacane pracownikom Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
- 6) za materiał dziennikarski opracowany przez dziennikarza dla macierzystej redakcji.

7) za wykonanie zadań ponadplanowych przez stałych pracowników realizacji programów radiowych i telewizyjnych.

3. Zarobki, o których mowa w ust. 1 i 2, przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku po pomniejszeniu o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

4. Podstawę wymiaru zasiłku przysługującego za okres po ustaniu stosunku pracy zwiększa się o:

- 1) przeciętną miesięczną kwotę wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 5, wypłaconych przez zakład pracy za okres pobierania zasiłku w czasie trwania stosunku pracy,
- 2) przeciętną miesięczną wartość deputatów i innych świadczeń wydawanych w naturze i zaliczanych do osobowego funduszu płac, pobranych w całości lub częściowo nieodpłatnie przez pracownika,

jeżeli pracownik nie otrzymuje ich po ustaniu stosunku pracy.

§ 5. Dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy, dla których odrębne przepisy określają podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i świadczeń z ubezpieczeń społecznych w kwotach ryczałtowych, za zarobek uważa się te kwoty pomniejszone o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

§ 6. 1. Za zarobek pracownika nie uspołecznionego zakładu pracy uważa się wynagrodzenie w gotówce zgłaszane w celu wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, pomniejszone o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

2. Podstawę wymiaru zasiłku przysługującego za okres po ustaniu stosunku pracy zwiększa się o przeciętną miesięczną wartość świadczeń w naturze zgłoszonych do wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

§ 7. Zarobek wypłacony za okres dłuższy niż jeden miesiąc przelicza się odpowiednio na zarobki miesięczne.

§ 8. Jeżeli w okresie, z którego zarobki przyjmuje się do podstawy wymiaru zasiłku, pracownik:

- 1) osiągnął zarobek nie za wszystkie dni pracy — podstawę wymiaru zasiłku ustala się według zasad określonych w § 3 ust. 2,
- 2) pobierał wynagrodzenie zmniejszone w związku z odbywaniem służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych — zarobki te przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru po podwyższeniu ich do 100%,
- 3) wykonywał zatrudnienie za granicą — do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku wypłacanego w kraju przyjmuje się zarobki z okresu zatrudnienia (§ 2) przed miesiącem, w którym pracownik wyjechał za granicę, lub osiągnięte w kraju po powrocie z zagranicy, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

§ 9. W razie równoczesnego zatrudnienia w dwóch lub więcej zakładach pracy podstawę wymiaru zasiłku ustala się oddzielnie z każdego zatrudnienia.

§ 10. 1. W razie powtórnego powstania prawa do zasiłków podstawę wymiaru ustala się na nowo, jeżeli przerwa pomiędzy okresami pobierania zasiłków wynosiła co najmniej dwa miesiące.

2. Przepis ust. 1 stosuje się niezależnie od tego, czy zasiłek przysługuje z powodu choroby, sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, czy też pogołu.

§ 11. Wyrażone w groszach końcówki podstawy wymiaru zasiłku i kwot przypadających do wypłaty zaokrągla się do pełnego złotego w górę, gdy końcówka wynosi co najmniej 50 groszy, i w dół, gdy końcówka jest mniejsza.

§ 12. W zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem tracą moc:

1) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. Nr 35, poz. 246),

2) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 1 marca 1969 r. w sprawie podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz zasiłków dla osób, które były zatrudnione za granicą (Dz. U. Nr 8, poz. 64).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: W. Kawalec

197

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 10 maja 1972 r.

w sprawie ratyfikacji przez Austrię Konwencji celnej dotyczącej czasowego przywozu wyposażenia naukowego, sporządzonej w Brukseli dnia 11 czerwca 1968 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 19 Konwencji celnej dotyczącej czasowego przywozu wyposażenia naukowego, sporządzonej w Brukseli dnia 11 czerwca 1968 r. (Dz. U. z 1971 r. Nr 29, poz. 263), złożony został przez Austrię dnia 29 marca 1972 r. Sekretarzowi Ge-

neralnemu Rady Współpracy Celnej dokument ratyfikacyjny niniejszej konwencji.

Zgodnie z artykułem 20 wyżej wymienionej konwencji wejdzie ona w życie w stosunku do Austrii dnia 29 czerwca 1972 r.

Minister Spraw Zagranicznych: S. Olszowski

198

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 12 maja 1972 r.

w sprawie uczestnictwa Barbadosu w Konwencji dotyczącej przywilejów i immunitetów Narodów Zjednoczonych, zatwierdzonej przez Ogólne Zgromadzenie Narodów Zjednoczonych dnia 13 lutego 1946 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że Rząd Barbadosu notyfikował dnia 10 stycznia 1972 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, że uważa się za związany postanowieniami Konwencji dotyczącej przywilejów i immunitetów Narodów Zjednoczonych, za-

twierdzonej przez Ogólne Zgromadzenie Narodów Zjednoczonych dnia 13 lutego 1946 r. (Dz. U. z 1948 r. Nr 39, poz. 286).

Minister Spraw Zagranicznych: S. Olszowski

199

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 2 czerwca 1972 r.

w sprawie wejścia w życie poprawki do załącznika do Konwencji o ułatwieniu międzynarodowego obrotu morskiego, sporządzonej w Londynie dnia 9 kwietnia 1965 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem VII ustęp 2 Konwencji o ułatwieniu międzynarodowego obrotu morskiego, sporządzonej w Londynie dnia

9 kwietnia 1965 r. (Dz. U. z 1969 r. Nr 30, poz. 236) weszła w życie dnia 12 sierpnia 1971 r. poprawka do załącznika do tej konwencji.